

ни тѣ *сжщински корени*, които сж изнамѣрени нарочно за изразяване то на различни тѣ дѣйствиа въ българскій тѣ языкъ. Заради туй треба да знаемъ, че много глаголи има въ рѣчь та не сжщи, не първообразни, а произлѣзли отъ Сжществителни и Прилагателни, за което ще се говори по-сетнѣ, та и отъ тѣхъ още не малко Сжществителни ще се появѣтъ.

Прилагателни отъ Сжществителни.

§ 43. — Ний видѣхме първообразни тѣ Прилагателни, за които се говорй. Казахме още че само тий не съставляватъ тая часть. Много сжществителни имена има, които, като стане една промѣна въ окончание то имъ, почиваватъ да означаватъ не име на предметъ, както си бѣхж тѣ, но служжтъ при други предмети за тѣхно едно особно *опредѣление*. При това още нека обѣрнемъ внимание и нека знаемъ предварително, че сѣко едно *Сжществително име* за да се обѣрне въ Прилагателно, каквото да служи при друго едно пакъ Сжществително за негово опредѣление, то, безъ друго, треба да има то едно надмощие, една каква да-е власть надъ него, а че тогазъ да приеме изискуема та си форма, да стане едно промѣнение въ окончание то му, тѣй щото, по този начинъ, да може то да представи себе си като единъ владѣтель надъ друго то, и да начне да го опредѣля за свое, да го ступани или да показва нѣкакво отношение къмъ него. Да земемъ, върху туй, два кои-да-сж предмета : *коприна* и *платъ* ; тѣзи имена представляватъ двѣ сжщества, два предмета нагледни. Сега като проумѣваме и два га, като знаемъ всѣкой